

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΡΙΘ. 27.

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἔξωτερικῷ Σελ. 12.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπήν. Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεόν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσσοῦ.

Editor S. HOURMOUZIOS LIMA-SOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἔντροπήν, διότι γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

31, ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1884.

ΟΠΟΙΟΝ τὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ἐν ΚΥΠΡΩ.

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγου. ἀριθμοῦ.)

Τοιαῦτα λοιπὸν περίπου εἰσὶ καὶ τὰ εἰσοδήματα τῶν θρόνων, ὧν τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν σχεδὸν ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ τὴν χρῆσιν πάντες γνωρίζουσι, διότι ὡς γνωστὸν αἱ Μητροπόλεις ἐν Κύπρῳ καὶ τινὰ Μοναστήρια ἦσαν καὶ ἐν τινι μέτρῳ εἶνε εἰσέτι κοινὰ ξενοδοχεῖα καὶ καταλύματα ἀνοικτὰ πάντοτε εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς δεομένους ξενίας. Εἶνε προστάται καὶ τροφεῖς ἀπόρων οικογενειῶν καὶ ἐκθέτων τέκνων ὧν καθ' ἑκάστην ἡ ὠρισμένη τροφή στέλλεται. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ διάφορα Σχολεῖα εἰ μὴ συντηροῦν ὅλως συνδράμουν ὁμῶς καὶ βοήθουν γενναίως. Ἐν δὲ παρελθούσαις ἀπομεμακρυσμέναις ἐποχαῖς διὰ τῶν εἰσοδημάτων τούτων ἐπληρώνοντο κατὰ μέγα μέρος βάρβαρα πρόστιμα ἐπιβαλλόμενα δικαίως ἢ ἀδίκως ὑπὸ τῆς προκατόχου Κυβερνήσεως ἐπὶ ἀτόμων ἢ γωρίων ἢ κοινωνιῶν ὁλοκλήρων, ὡς ἐν τῆς ἔμπροσθεν εἰπομεν. Τοιαῦτα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἡ χρῆσις τῶν εἰσοδημάτων τούτων καλῶς ἢ κακῶς δικαίως ἢ ἀδίκως ἐνεργουμένη, ἐξηκολούθησε καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον ἡ αὐτὴ. Ἴσως δὲ καὶ ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς δι' ὃν τὰ χαρακτηριστὰ φόρου φέροντα ταῦτα δικαιώματα ἐπεβλήθησαν τῷ λαῷ καὶ εἰσπραττόντο, ἦτο ἔκτοτε τοιοῦτος.

Ἐν τῇ εἰσπραξίῳ τῶν δικαιωμάτων τούτων ἡ προκατόχος Κυβερνήσις ἐβοή-

θει πάντοτε τοὺς Ἀρχιερεῖς παραχωροῦσα κλητῆρά τινα ὅστις συνώδευε τὸν ἐπιτετραμμένον τὴν εἰσπραξίαν τούτων ὑπάλληλον τοῦ Ἀρχιερέως διότι καὶ μὲν δὲν ἦσαν ταῦτα ὑποχρεωτικά, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ συνήθεια τὰ καθιέρωσεν, ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς ἐκδιδόμενοις ἀείποτε Αἰτοκβατορικαῖς Βερατίοις ἐγένετο οὐ μόνον μινεῖα τούτων καὶ ὅτι πρέπει νὰ δίδωνται ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς, ἀλλὰ καὶ διαταγὴ πρὸς τοὺς καδῆδας νὰ βοηθῶσι τὴν εἰσπραξίαν τῶν (ἄρθρ. 12 καὶ 13 Βερατίου Ἀρχιεπ. Σωφρονίου ἐκδοθὲν τῷ 1865.) Ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν τῆς νήσου, ἠρνήθη αὐτὴ νὰ συνδράμη εἰς τὸ τοῦ Ἀρχιερέως προβάλλουσα τὸν προαιρετικὸν χαρακτῆρα τῶν δικαιωμάτων τούτων, ἀψηφούσα δὲ καὶ Βεράτια καὶ Προνόμια. Τούτο ἰδόντες οἱ Ἀρχιερεῖς ἠναγκάσθησαν ἔκτοτε (λήγοντος τοῦ 1878) νὰ κάμωσιν Ὑπόμνημα, ὑπογραφὴν καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ, καὶ νὰ στείλωσι τούτο πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, ἐν ᾧ μετὰ 15 κεφαλαίων, ἂν καλῶς ἐνθυμώμεθα, περὶ διαφορῶν ἄλλων χρηζόντων διορθώσεως, κατέταξαν χωριστὸν κεφάλαιον καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλ' ὀλιμέριαν, ἢ σχεδὸν οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν ἡ Κυβέρνησις εἰς τὰ παράπονα ταῦτα τῶν Ἀρχιερέων. Πολλοὶ δὲ ἀφ' ὧν εἰσπραττόντο τὰ δικαιώματα ταῦτα ἰδόντες ὅτι ὁ εἰσπρακτὴρ δὲν συκοδεύετο ὡς ἄλλοτε ὑπὸ ὑπάλληλου τινὸς τῆς Κυβερνήσεως, δὲν θέλουσι νὰ δώσωσι τίποτε, οὕτω δὲ ἤρ-

χισαν τὰ εἰσοδήματα ταῦτα νὰ ἐλαττωθῶσι σπουδαίως.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ τέλειον ἐκλείψωσι ταῦτα, μερὶς τις τῶν κατοίκων τῆς νήσου, ἐν ἡ καταταττόμεθα καὶ ἡμεῖς ἄχρις οὗ πεισθῶμεν διὰ λόγων καὶ ὄχι ἀποσιωπητικῶν ὅτι δὲν σκεπτόμεθα ὁρθῶς, ἐθεώρησαν καλὸν, δίκαιον καὶ ὠφέλιμον νὰ κανονισθῶσι προηγουμένως τὰ δικαιώματα ταῦτα ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ νὰ λάβωσι δὲ τὸ ἀπαίτούμενον κύρος ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ νὰ δοθῇ τροπὴ τις ἐπὶ τὸ βελτιοῦν τῆς χρήσεως τούτων. Οὐδαμῶς δὲ διανοουμένη ἡ μερὶς αὕτη τὴν ἐξέλεξι τῆς ἐν τῷ παρελθόντι τοιαῦς δε ἢ τοιαῦς δε, διαχειρίσεως, φρονεῖ ὅτι διὰ νέας καταλλήλου τοιαύτης, — ἀποκλιπόμενων τῶν περιττῶν δαπανῶν Μητροπόλεων, Μοναστηρίων, Ἐκκλησιῶν, καὶ ἐκποιουμένων κτημάτων τινῶν ζημίαν μᾶλλον ἢ ὠφέλειαν προξενούντων, — θὰ σχηματισθῇ ἐν ὀλίγῳ γρόνου διαστήματι ἐν ἀρκετῷ βρῦ κεφάλαιον δυνάμενον πλείστα ἔσα καλὰ νὰ πρῶξενῆσθαι τῇ πολλῶν στερουμένη ταλκίῳ ταύτῃ νήσῳ.

Ἐὰν σήμερον ἐρευνήσῃ τις εἰς ποίαν κατάστασιν εἰρίσκειται τὸ χρηματικὸν ταμεῖον τῆς δεῖνα Ἐκκλησίας ἢ τοῦ δεῖνος Μοναστηρίου τοῦ ὁποίου τὰ κτήματα εἶνε μυθώδη, θὰ μάθῃ μετὰ μεγίστης ἀπορίας ὅτι εἰς ἀλλιεστάτην εὑρίσκειται κατάστασιν, ὑποκείται δὲ καὶ εἰς χρεὺς οὐκ εὐκαταφρόνητον καὶ δικαίως τούτο ἀφοῦ τσαούτην ἔχει περσοῦσιαν; — διότι ἔχει καὶ πολλὰ ἔξοδα. — καὶ ποῦ γίνονται τὰ ἔξοδα αὐτὰ; — εἰς διορθώσιν; κτη-

μάτων και διατροφήν και συντήρησιν τῶν ἐν αὐτῷ εὐρισκομένων—ἀλλ' ἀφοῦ τὰ κτήματα τὰ πολλὰ οὐδεμίαν ἔχουν ὠφέλειαν ἀλλὰ μᾶλλον και ζημίαν προξενούσιν, ἀποποιηθήτωσαν καὶ ἐὰν ἐκεῖ νοι οἵτινες τρέφονται ἤ γε τόσον πολλοὶ ὥστε τὰ μεγάλα τῶν τόσων κτημάτων εἰσοδήματα ἐξοδεύονται καὶ δὲν μένει τίποτε, ἀπολυθήτωσαν οἱ περιττοὶ καὶ μενέτωσαν οἱ ἀπολύτως ἀναγκαῖοι. Τοιαύτην τινὰ ἔχουσιν ιδέαν οἱ ὑποκινηταὶ καὶ ὅσα δοῖ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τούτου, οἵτινες μακρὰν ὄντες τῆς ιδέας ὅτι τὴν χρῆσιν τῶν περιουσιῶν τούτων ἀκολουθεῖ κατάχρησις, τὰς οικονομολογικὰς μόνον ιδέας τῶν δικηχειριστῶν ἀς ἄλλως κατ' ἀνάγκην οὔτοι ἀκολουθοῦσι, θεωροῦσιν ὡς ἐσφαλμένας ὑπὸ τοιαύτης δὲ ιδέας κατεχόμενοι φρονούσιν ὅτι πᾶν ἐναντίον φρόνημα βάσεις ἔχει ἐφημέρους καὶ ἐπομένως ἐσφαλμένας.

Τοιαύτην τινὰ θέλωσιν διαχειρίσιν οἱ μεγάλα καλὰ καὶ ὠφέλιμα τῆ πατρίδι ἐκ τῶν περιουσιῶν τούτων προσδοκῶντες νομίζουσι δ' ὅτι Ἐπιτροπὴ λαϊκὴ γενικὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀντιπροεδρίαν κατ' ἐπαρχίας τῶν λοιπῶν Μητροπολιτῶν, διὰ πολλῶν οικονομολογικῶν μέσων βελτιοῦσα τὰς ἀπολαβὰς καὶ ρυθμίζουσα τὰ εἰσοδήματα πάντα, μισθοδοτοῦσα δὲ ἀξιοπρεπῶς καὶ ἐπαρκῶς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἐκάστῳ ἀναγκαῖους ὀφφικκιχλέους, καὶ διοτηροῦσα ἐν ἐκάστῳ Μοναστηρίῳ ἢ Ἐκκλησίᾳ τοὺς ἀπολύτως ἀναγκαῖους ἱερεῖς, δύναται νὰ προξενήσῃ εὐάρεστον καὶ Θεάρεστον ἀποτέλεσμα· ἐνῶ ὡς ἔχουσι νῦν τὰ πράγματα αἱ μὲν ἀπολαβαὶ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Μοναστηρίων θὰ ἐλαττωθῶσι, τῶν δὲ Μητροπόλεων θὰ ἐκλείψωσι· τινὲς λοιπὸν φρονοῦσιν ὅτι «παρὰ νὰ ἐκλείψωσι τὰ δικαιώματα καὶ εἰσοδήματα αὐτὰ προτιμότερον νὰ ἀλλοιωθῇ τὸ σύστημα» ἄλλοι δὲ «παρὰ νὰ ἀλλοιωθῇ τὸ σύστημα τὸ καθεστὼς—λέγουσιν—προτιμότερον νὰ ἐκλείψωσι τὰ εἰσοδήματα διότι βέβαια δὲν θὰ ἐκλείψωσιν ἀμέσως. . . . » περιττὸν βέβαια νὰ εἰπώμεν τίνες οἱ τὸ πρῶτον καὶ τίνες οἱ τὸ δεύτερον λέγοντες.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐτελέστατον καὶ χαμπεπέστατον νὰ περιέρχεται δίκην ζητιάνου καὶ νὰ περιοδεύῃ τὰ χωρία ὁ ὑπάλληλος τοῦ Ἀρχιερέως, νὰ βλέπῃ καθ' ἐκάστην ἐκεῖνα τὰ κατεβασμένα πρόσωπα πολλῶν χάριν ἀσημάντου ποσοῦ, ν' ἀκούῃ δὲ καὶ πλείστας ἄσας μεμψιμοιρίας καὶ παραπονῶν καὶ νὰ ἀπέρχεται κεναῖς ταῖς χερσὶ, ν' ἀγκαζήται δὲ κατόπιν νὰ ἐπανέρχεται τρεῖς καὶ τετράκις καὶ πολλάκις, διὰ νὰ λάβῃ πρῶτον ἢ τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου ποσοῦ καὶ ἐκεῖνο κατόπιν τῶν δυσκολιῶν καὶ ἀνταλλαγῆς λέξεων

οὐδόπως περιποιησῶν τινὴν τῷ Ἀρχιερατικῷ ὑπαλλήλῳ;—Ταῦτα πάντα εἰσὶ γεγονότα ἄπερ δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν.—Ἀλλὰ δὲν συντείνει τοῦτο ἀρὰ γε εἰς τὴν ἀσημέραν διακασιν ποιμνίου καὶ ποιμένος ὑπερ ἀσύμφορον ὅπως ἐν γε τῷ παρόντι; Δὲν θὰ γίνῃ ἀρὰ γε τοῦτο ἀφορμὴ νὰ πύνωσιν καὶ αἱ κατ' ἐπαρχίας περιοδεῖαι τῶν Ἀρχιερέων, αἵτινες ὅπως πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν σκοπῶν ἔχουσι τὴν ὡς δεῖ κατάρτησιν τοῦ ποιμνίου, ἐνῶ ὡς τοιαῦται πρέπει νὰ μείνωσιν ὅπως ἔξω τοῦ ζητήματος καὶ οὐδεμίαν πλέον σχέσιν νὰ ἔχωσι πρὸς τὴν τῶν δικαιωμάτων εἴσπραξιν; Δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο ἀφορμὴ νὰ ἐκλείψωσι βαθμῆδόν τὰ δικαιώματα αὐτὰ, καὶ νὰ κατηγορωμεθα κατόπιν ὅτι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὰ φυλάξωμεν διὰ νὰ κάμωμεν καλὴν χρῆσιν τούτων;

Ἴδου αἱ ιδέαι, ἰδού αἱ σκέψεις τῶν ποθόντων λύσιν εὐπρεπῆ τοῦ ζητήματος τούτου· ἀλλὰ δυστυχῶς ἰδού ὅτι ὑποκινήθην πρὸ πολλοῦ τὸ ζήτημα καὶ καταλήξην μέχρι τῆς δι' Ἐγκυκλίων τῶν Ἀρχιερέων προσκλήσεως ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ (κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον) πρὸς σύσκεψιν καὶ λύσιν οἰανδήποτε τούτου, οὐδὲν ἐγένετο, διότι οὐδεὶς σχεδὸν παρουσιάσθη. Πιθανὸν ὁ λαὸς, ἀγνοῶν ποῖαν μέλλει νὰ λάβῃ τροπὴν τὸ πρᾶγμα, καὶ τίς ὁ σκοπὸς τοῦ ζητήματος τούτου, δὲν ἐπιθυμεῖ ν' ἀναμιχθῇ. Ὁ κανονισμὸς τὸν ὁποῖον ὡς βᾶτιν τοῦ ὅλου ζητήματος ἐξεπόνθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς δὲν ἐδημοσιεύθη νὰ λάβωσι γινώσκοντες, καὶ τοῦτο διὰ λόγους σκοπίμους· διεδόθη δὲ, καὶ δὲν ξεύρομεν τὴν πηγὴν τῆς διαδόσεως, μεταξὺ τῶν χωρικῶν, ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι θὰ ἔκαμνον σιδηροκέφαλα πλέον—τὰ ὅσα ἔδιδον, (σὰν νὰ ἦσαν βαμβακοκέφαλα μέχρι τοῦδε) καὶ ἐπειδὴ κύριος σκοπὸς τούτων, τῶν ὁποίων τὸ βλαάντιον ὡς περ μέλισσαι κηρίον κυκλοῦσι πολλὰ ζάλαι, εἶνε νὰ τὰ κάμωσιν ἀνεμοκέφαλα ὡς ἤρχισαν ἤδη νὰ τὰ θεωρῶσιν ἀνεμοσκορπίσματα, διὰ τοῦτο δὲν ἐξέλεξαν ἀντιπροσώπους. Ἀλλ' ἀδικουμένον πολὺ τοὺς χωρικοὺς νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὑπάρχουσι τοιοῦτοι οἵτινες δίδοντες ἄλλοτε ἀνεξετάστως ὅ,τι ἔδιδον, θ' ἀρνηθῶσι σήμερον νὰ δίδωσι μικρὸν ποσὸν ἀφοῦ μάθωσιν ὅτι θὰ χρησιμεύῃ τοῦτο εἰς ὑψηλοὺς σκοποὺς οἵτινες θ' ἀπολήξωσιν εἰς τὴν ὠφέλειαν αὐτῶν τε καὶ τῆς πατρίδος τῶν. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη ἂν εἰλικρινῶς ὑπὲρ τῆς λύσεως προσπαθῶμεν, νὰ φωτίσωμεν πρῶτον τὸν λαόν, ὅτι τὰ δικαιώματα αὐτὰ θὰ ἐλαττωθῶσι κατὰ πολὺ διὰ νὰ πληρῶνται εὐκολώτερον ὅτι οὐδεμία θὰ εἰσχωρῇ κατάχρησις εἰς τὸ χρεῖμα του,

ὅτι θὰ ἐξοδεύηται τοῦτο εἰς Σχολεῖα, Φιλανθρωπικὰ καταστήματα κ.λ. κ.λ. ὅτι θὰ λαμβάνῃ συνεχῶς γνώσιν τῆς καταστάσεως τοῦ γενικοῦ Γαμείου, καὶ νὰ πεισθῇ τέλος ὅτι διὰ τοῦ χρεῖματος του τούτου συντελεῖ εἰς τὴν πρόοδον τῆς πατρίδος του, διὰ νὰ διδῇ τοῦτο μετ' ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως. Πρὸς τοῦτο πάντων ἡμῶν αἱ προσπάθειαι δέον νὰ περιστραφῶσιν, οὐδόπως ἀπελπιζόμενοι ὡς ἐκ τῆς προσκαίρου ναυαγήσεως τοῦ ζητήματος. «Θαρσεῖν χρὴ ταχ' αὔριον ἔσσει' ἄμεινον».

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ.

Δι' εἰδοποιήσεως πληροφροῦ ἡμᾶς καὶ δι' ἡμῶν πάντας τοὺς Ἀναγνώστας μας ὁ Ἐπίτιμος Γραμματεὺς Κ. Α. Βιστάκης ὅτι κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς ἀλαφράκα θὰ γίνῃ Γεωργικὴ ἐκθεσις εἰς τὴν Λευκωσίαν. Ἦνθα πῶς τὸμαθεν ὅλος ὁ Κόσμος θὰ σᾶς το πῶ καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ἐνοήσητε καλὰ. Ὅσοι λοιπὸν ἔχετε ζῶα καλὸν σοὶ Ἴππους, βόρδους καὶ μούλες, γαδάρους, βώδιχα ταύρους, κατὰλλες, καμήλους, πρόβατα, χοίρους, ἢ προϊόντα σιτάρι, κριθάρι, ρόβι, κουκκιά, λουβιά, λουβάνες καὶ τέτοια, λαχανικὰ, ὀπωρικὰ, χαρούπια καὶ λοιπὰ, κρασιὰ, ρακαῖς τῆς Κύπρου, καὶ τυριά τῆς Κύπρου, ἐπειτα μετὰξὶ ἀδούλευτον, μαλιὰ ἀδούλευτα, θαμβάκι ἀδούλευτον, νήματα φάρμακα τῆς Κύπρου μεταξωτὰ, μάλλινα καὶ βαμβάκερα, σκεπάσματα μάλλινα (ἰχράμια) στρατούρια, σακκιά, ταάρια, διτάκκια καὶ τέτοια ἔργα τῆς Κύπρου. Ὅρνια, πετεινοὺς, γάλους, χήνας, πάπιας καὶ πεζούνια (ἦλθε ἔς τὸν νοῦν μου ἡ ζάλη ποῦ εἶχεν ὁ παππούς μας ὁ Νῶε ἕως οὐ νὰ τὰ συναξῇ αὐτὰ ὅλα καὶ μάλιστα μέσα ἔς αὐτὰ ὅλα νὰ ἔχη καὶ τρεῖς γυναῖκας!!!) Λοιπὸν ὅλοι ὅσοι ἔχετε ἀπ' αὐτὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερά σας νὰ τὰ πάρετε ἔς τὴν Λευκωσίαν καὶ τὰ καλλίτερα θὰ λάβωσι βραβεῖον. Ἐπειτα θὰ σᾶς πῶ καλλίτερά τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ γίνῃ. Τὸ πᾶν ὅμως εἶνε διὰ νὰ προσπαθῆτε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἔχετε ἢ νὰ κάμνετε καλὰ πράγματα ἀπὸ αὐτὰ ὅλα τὰ εἶδη, διὰ νὰ τὰ παρουσιάσετε εἰς αὐτὰς τὰς ἐκθέσεις πρὶν θὰ γίνωνται καθὲρ λίγον καιρὸν διὰ νὰ βραβεύεσθε τ' ἀκούσετε; Ἄ! Ἐπειτα ποῦ θὰ πλάνουν οἱ ἄλλοι ταῖς ἡμέραις καὶ σεῖς νὰ θεωρῆτε πό μακρὰ νὰ μὴ παραπονῆθε.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ὁ δαιμόνιος Βίσμαρκ κατώρθωσε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει· παίζει τέλος πάντων τὴν σφαῖραν ἔς τὰ χέρια του σὰν τὴν μάπαν· ἀλλ' ἂν τοῦ φύγῃ καὶ τὴν ἀσπάξῃ ἄλλος θὰ σοῦ τὸν κάμη νὰ βουρᾶ σὰν τὸ καμήλι. Ἐσυμβούλευε τὴν Γαλλίαν νὰ ἀντιστάται

εις την Συνεδρίασιν διὰ τὴν κάμη νὰ τζακωθῆ μετὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ Ἀγγλία ὅμως διέλυσε ἀμέσως τὴν Συνεδρίασιν καὶ ἀνέλαβε νὰ διοικήσῃ τὴν Αἴγυπτον. Τώρα πάλιν μετὰ τὰ νεύματα τοῦ Βίσμαρκ ἠνοιξε πόλεμον ἡ Γαλλία κατὰ τῶν Κινέζων διὰ νὰ δυσχερῆσθῃ τὴν Ἀγγλίαν διότι προσβάλλονται ἐκεῖ ἐμπορικὰ συμφέροντα τῆς Ἀγγλίας. Τέλος πάντων χαρὰ τοῦ Βίσμαρκ εἶνε νὰ βγοῦσι ἔς τὸν χορὸν τοῦτ' οἱ δὲ νὰ παίζῃ καὶ ἐκεῖνος ἔπο κὲ πηδιαῦλι, διὰ νὰ κοιμᾶται δὲ ἡσυχᾶ καὶ νὰ μὴ φοβῆται διὰ τὴν Ἀλσατιαν καὶ Λωραίναν "νὰ — λέγει τῆς Γαλλίας — μέρη ἐκεῖ κάτω πολλὰ πῆγαινε ἀρπαξέ ὅσα θέλεις νὰ χορτάσῃς" ἀρπαξέ λοιπὸν ἐσὺ ἔπο κὲ ἐγὼ ἔπο δῶ πᾶ "τὸ μάλι τοῦ πελλόφραγκου." Νὰ δοῦμεν τέλος πάντων ποῦ θὰ καταστήσωμεν.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσοῦ (λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Χαροῦπια. Αἱ ἀποθῆκαι εἰσὶ πλήρεις· πρᾶγμα δ' ἔξω εὐρίσκεται εἰσέτι ἀρκετὸν ἡ ἐσοδεία ἐφέτος εἶνε κατὰ πολὺ ἀνωτέρω τῆς περυσινῆς. — 1000 — 1200 καντάρια χαλέπια ἐπροπληρώθησαν α' 82½ γρ.

Κρασία ἀπισσα Γρ. 200—220

,, με πίσσαν 190—210

Ρακή 19 βαθμ. ἡ ὀκά 2. 13/40.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

ὁ σίτος τὸ κοιλὸν Γρ. 20—22.

ἡ κριθή ,, 11—12.

τὸ κρέας ἡ ὀκά 8—9.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

"Ὅσοι τῶν Κ. Κ. Συνδρομητῶν δὲν λαμβάνουν τακτικὰ τὴν «Σάλπιγγα» παρακαλοῦνται νὰ κάμνωσι τοῦτο γνωστὸν ἀμέσως εἰς τὴν Σύνταξιν.

Λάρνακι 7 Σεπτεμβρίου 1884.

Φίλε Σάλπιγγα!

Θ α ὁ μ α . Συνταξιοφύλαξ Ὀθωμανὸς ἐκ τῶν τιλοφορουμένων Σπαχήδων, ἐταξείδευσε εἰς τὰ τοῦ Χάρωνος μέγαρον πρὸ 18 περιόπου μηνῶν. «Ὅποιον ὅμως θαῦμα στήν ἐποχὴν μας· ὁ εἰρημὸς Ὀθωμανὸς, ἐλάμβανεν ἀδειαν κατὰ μῆνα παρὰ τοῦ Χάρωνος καὶ παρουσιάζετο εἰς τὸ ἐνταῦθα Κυβερνητικὸν Ταμείον, μετὰ μίαν σφραγίδα εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἐβλεπε τὸν μετὰ τοῦ Ταμείου ἐκρεμῆλοσμόν του ἐκ δώδεκα σελινίων τὸν ὁποῖον ἐπεσφράγιζε καὶ ὁ ὑπὸ πολλῶν ἀσχολεῖων περιστοιχούμενος Μουδέρης. «Εὐγε γὰρ Μουδέρης».

Ἀπάτη. Τοῦ κρέατος ἡ τιμὴ πορὺ ὑψώθη, καὶ ὁ κόσμος δὲν ξεύρει τί νὰ φάγῃ. Ἀπεφάσισεν ὅμως νὰ τρέξῃ στὸ Λευκόνικον, ποῦ ὑπάρχουν πολλὰ κοπάδια, γάλων, προβάτων, ἴσως εἶνε εὐθινοτέρα ἀλλὰ εὐρέθη ἠπατημένος διότι, ἐκεῖνοι στεροῦνται παραπάνω ποῦ τοὺς ἄλλους.

Πρόδος. Συνέστη ἀναγνωστῆριον ὑπὸ τινων φιλομούσων νέων· εὐχόμεθα αὐτοῖς αἴσια ἀποτελέσματα.

Ἐλπὶς. Ποῦ τὸν καιρὸν τοῦ Ἀδάμ ἀκούομεν ὅτι ἔρχεται ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὸ Σχολεῖον Ἀγίου Λαζάρου Ἀλληλοδιδάκτης, ὃς παρατείνεται λοιπὸν τὸ «ἔρχεται» μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου, καὶ ἡμεῖς ὡς ἐλπίζωμεν.

Ἠφαίστειον.

Τί συμβαίνει ἄρα γε καὶ ἐνῶ καθ' ἑκάστην σκουπίζονται οἱ δρόμοι καὶ περνοῦν χί ἄμαξαι καὶ τηκῶνουν τὰ χρώματα, πάλιν οἱ δρόμοι εἶνε γεμάτοι ἀπὸ χρώματα ποσκούπια καὶ ἀκαθαρσίας; ξύρετε τίς πταίει; ἡ εὐγένεια! νὰ σωτῆ ἡ εὐγένεια πταίει, ἡ ὅποια ἐξαπλώθη τόσο πολλή μετ' ἔς αὐτὴν τὴν Λεμησσοῦ, ποῦ πλάκωσε ἔπο κάτω καὶ ἀφεντάδες καὶ δούλους, καὶ κυρίους καὶ ὑπηρετὰς· διὰ τοῦτο ὁσάνκις καὶ ὅπου βλέπετε τὰ ποσκούπια εἰς τοὺς δρόμους, ἐκεῖ εἶνε ἡ φωλεὰ τῆς... εὐγενείας δηλὰ δὴ· ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι χωρατεύω ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις. Ἀποτέλεσμα τῆς εὐγενείας εἶνε νὰ μὴ ζυπνώσι πρῶτ' οὔτε κύριοι οὔτε ὑπηρεταὶ κανὼν τῆς εὐγενείας εἶνε νὰ ζυπνώσι ἔς τὰς 10· ἐνῶ οἱ ἀνευγενεῖς καὶ ἀπολίτευτοι σκουπισταὶ καὶ ἄμαξάδες σηκώνονται ἀπὸ τὰς 6 καὶ ἀρχίζουν σκουπίσιμα, περνοῦν δὲ ἀμέσως κατόπιν καὶ αἱ ἄμαξαι καθαρίζουν καλὰ τοὺς δρόμους· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα θὰ σηκωθῶσιν οἱ εὐγενεῖς ὑπηρεταὶ νὰ σκοπίζου τὴν οἰκίαν καὶ νὰ ρίψουν ἔξω ὅλα τὰ ποσκούπια, νὰ μένουν μετὰ ἔς τοὺς δρόμους ὅλη ἡμέρα νὰ τοῦς κτυπᾷ ὁ ἥλιος καὶ νὰ τ' ἀνακατώνουν οἱ σκύλλοι καὶ αἱ μύγες ἔως τὸ πρῶτ' ποῦ θὰ περάσῃ ἡ ἄμαξα, καὶ κατόπιν τῆς ἄμαξῆς νὰ γίνῃ πάλιν τὸ ἴδιον ἔως τὴν ἄλλην ἡμέραν καὶ οὕτω καθεξῆς ὥστε οὐδέποτε μένει ἡ πόλις καθαρὰ ἐνῶ πρὸς καθαρισμὸν τῆς πόλεως, καὶ κομπάζοντες τὸ λέγομεν, ἐξοδεύονται τὸσκι δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα λίραι ποῖος ἄρα γε πρέπει νὰ κάμη τὴν παρατήρησιν αὐτὴν; ποῖος πρέπει νὰ ἀπαγορεύσῃ τοὺς ὑπηρετὰς ἀπὸ τὸ νὰ ἐκβάλλωσιν ἔξω ἔς τοὺς δρόμους τὰ ποσκούπια τὴν ἡμέραν καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὰ ἐκβάλουν ἀπὸ τὴν νύκτα, ἢ νὰ σηκώνονται πρῶτ' νὰ τὰ ἐκβάλουν; Ποῖος εἶνε ὁ κατάλληλος; οἱ κύριοι τῆς οἰκίας; ἐκεῖνοι πληρώνουν λέγουν τόσα καὶ τόσα ἔς τὸ Δημαρχεῖον καὶ ὁμοίως δὲν ἔρ

χεται ἄμαξα μία διὰ κάθε σπῆτι νὰ σηκώνῃ τὰ ποσκούπια τὴν ὥραν ποῦ θὰ καταβῆ ἔς τὸ κκέρι τοῦ ὑπηρετοῦ νὰ τκουπίσῃ. Τὸ Δημαρχεῖον ἄρα γε πρέπει νὰ κάμη τοῦτο; ἐδώσαμεν πᾶνω ἔς τὴν πῆτταν· τὸ δημαρχεῖον περνεῖ πᾶ κάτω ποῦ τὰ σπῆττα τὰ ὅποια ἀπαγορεύει αὐστηρῶς νὰ κτισθῶσι καὶ ππέφτουν πᾶνω του οἱ πηλοὶ τῶν ἔργατῶν καὶ δὲν χαπερίζει, καὶ διὰ τὰ ποσκούπια θὰ τὸ πιάσῃ ἡ ἔννια ἀφοῦ μάλιστα εἶχει διωρισμένους τοὺς σκουπιστὰς; Ἐπειτα εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ σὺμβούλιος, διότι ἀνευ συμβουλίου οὐδὲ ὁ χάρων δὲν καταβαίνει· προχθὲς ἐπασχεν ἕνας δυστυχῆς καὶ ἐπειδὴ διὰ νὰ εἰτελθῆ ἔς τὸ Νοσοκομεῖον ἀνάγκη νὰ γίνῃ σὺμβούλιος, ἔως οὐ νὰ γίνῃ τοῦτο τὸν ἐσήκωσεν ἄλλος γρηγορότερα· ἕνας ἄλλος κατόκειτος πτωχὸς καὶ ξένος, ἔρρημος πάσης περιποιήσεως ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ, καὶ ἐπειδὴ ἄπαρτίας δὲν ἐγένετο, ἠναγκάσθησαν ὁ ταμίας τοῦ Δημαρχεῖου, ἡ φαρμακοποιὸς του, καὶ τις ἄλλος ἄξιαγάπητος νέος νὰ δώσωσιν ἔγγραφον εἰς τὸ Δημαρχεῖον ὅτι δέχονται τὰ ἐξοδα ἂν τὸ Συμβούλιον δὲν ἐγκρίνει τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὸ νοσοκομεῖον, καὶ οὕτω τὸν εἰσήξαν, καὶ τί πρῶτον τί δ' ὕστατον εἶποι τις; ἐλεεινότης ἐλεεινοτήτων τὰ πάντα ἐλεεινότης καὶ ποσιηκότης καὶ ἐξῆς καὶ καθεξῆς καὶ τὰ λοιπὰ καὶ πλείστ' ὅσα...

Τώρα ὅμως θυμῆθηκα. Δὲν μοῦ λέγῃς Κύρ Δημαρχεῖον διατί εἰς τὸ σκουπίσιμα μας ἐμᾶς ἐδῶ ποῦ ἦτο τόσο καλὰ χαλιωμένον καὶ εἶχε ἔς τὸ μέσον τὸ αὐλάκι του διὰ νὰ τρέχουν τὰ νερά, διατί ἔφερες κ' ἔρριψες μέσα τόσοσιν ἄμμον καὶ τόσοσιν χαλίκι καὶ ἐγένεσε τὸ αὐλάκι καὶ τώρα τὸν χειμῶνα σταματοῦν τὰ νερά ὅλα καὶ δὲν τρέχουν; ἡμεῖς ἐνομίζαμεν ὅτι εἶχε κανένα σκοπὸν νὰ διορθώσῃ τίποτε τὸ Δημαρχεῖον, ἀλλὰ βλέπομεν ὅτι τ' ἀπλώσατε καὶ τὰ ἀφήσατε τί τρέχει; μά θὰ με πῆτε δὲν εἶνε ἔς τοὺς καιροὺς σας· καλὰ· οὕτως ἢ ἄλλως εἰργάσθησαν ἐκεῖνοι ποῦ τᾶρριψαν καὶ ἐσεῖς λοιπὸν τῶρα θὰ ἐργασθῆτε διὰ νὰ τὰ σηκώσητε, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε ἀνάγκη νὰ σηκωθῶσι.

Λευκωσία 25 Αὐγούστου 1884.

Ἡ κυρὰ Σάλπιγγα! καθὼς βλέπω ἐκωφάνθης (μὲ ἐξαλίσατε πρὸ κατεργαρίδες). Ἀκουσον κ' ἐμένα μὴ φερά διότι δὲν θὰ με ξαναδῆς ἄλλοτε· σοῦ γράφω τώρα διὰ ν' ἀναπτυχθῶ διότι ἔχω σκοπὸν νὰ πηγαῶ δάμαλος σὲ κανένα χωριὸν (καλὴ ὥρα τοῦ χωρικοῦ ποῦ θὰ σ' ἀξιώθῃ) καὶ ἂν τύχῃ τίποτε νὰ ξεύρω νὰ τὸ περιγράψω ἦγον ὡς πρέπει.

ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ ἀλλὰ δὲν ξεύρω πῶς θ' ἀρχίσω, πλὴν βιάζομαι καὶ θ' ἀρχίσω ἀπὸ δῶ. Τέντωσε λοιπὸν τ' αὐτίξ σου (τὰ ἐξύνισες πολλὰ βλέπω).

Πρὸ ἡμερῶν σὺν ἐκάθουμον μετὰ τὸν φίλον μου τὸν Γιάννην ἔς τὸ καφενεῖον νὰ σου καὶ

περνά έν παιδάριον κατακόκκινο μ' ένα μαύρο κλππελλάκι και μάς έχαιρέτισε (τρόπον τινά)! μέ έν μικρόν κίνημα τής κεφαλής. — Βρέ Γιάννη μιά ποιός είνε αυτός; — και δέν είνε καυμένη ό πρό δύο έτών συμμαθητής μας ό έπίτος προτού νά τελειώση τά μαθήματά του έδώ έφυγε κ' έπήγεν άλλου και από κεί τόν ξεκούμπισαν κ' ήλθε τώρα; — και πώς τώρα δέν μάς γνωρίζει; — δέν θέλει τήν συναναστροφήν μας; θέλει συναναστροφήν μεγαλειτέρων του και διά τούτο μάς αποστρέφεται, — έ άφοϋ είνε έτσι μπράβιου του του λέγω, διότι έτσι πρέπει νά σχηματίτη υπόληψιν ήγουν δηλαδή τιμήν. Έξαφνα μιά μέρα τόν βλέπομεν και τρυπώνει μέσα 'σ ένα κατάστημα. — Ω! λέγομεν, οί μεγάλοι μας έδώ μέσα τρύπωσαν τώρα; εισηγήομεν διά περιέργειαν, και πράγματι ό φίλος μας σ υ ν α ν ε σ τ ρ έ φ ε τ ο μετά μεγαλειτέρων του. Εϋγε λοιπόν φίλε μου σ υ ν α ν α σ τ ρ ο φ εϋ μετά μεγαλειτέρων, διότι βέβαια "όμοιως όμοιω άει πελάζει."

Σκάλια 24 Αυγ. 84.

... Τί θόρυβος είνε αυτός; ... τρέξατε βρέ αδελφέ άπ' έδώ ... τράκ ... εκλείσθησαν· βρέ ποίοι είσθε; άνοιξατε νά σάς δοϋμεν ... δέν χαπαρίζουν· βρέ έντροπήν! έ Αστυνόμος τής "Σάλπιγγος" είνε έξω ... ποϋ έντροπήν οί άδιάντροποι! καλά· έγώ εισέρχομαι και κεκλεισμένων τών θυρών ... πά! πά! πά! τί σημακίνουν όλ' αυτά; Μυστήρια τής 'ερας Έξετάσεως; ή όχι· Απόκρυφα τών Παρισίων. Καλά! του το μόνον πρός τό παρόν, άλλοτε δέ έπισημότερα.

Γιάννη; Αγιάνης.

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ.

Οί νέοι πρέπει νά διαδέχονται τούς γέροντας ή οί γέροντες τούς νέους;

— Ό σημερινός καιρός, καιρός τών φώτων, μάς έδίδαξεν ότι εις π ο λ λ ά οί γέροντες διαδέχονται τούς νέους.

Ποιον είνε εκείνο τό όποιον αποστρέφονται πάντες;

— Τό κοινόν συμφέρον.

Ποιον δέ ελείνο τό όποιον περιποιούνται πάντες;

— Τό ίδιον συμφέρον.

Τί τό άνώτερον του συμφέροντος;

— Τό χρυσίον.

Τί τό άνώτερον του χρυσίου;

— Τό χρυσίον και πάλιν τό χρυσίον άνώτερον του χρυσίου δέν ύπάρχει τίποτε· τό χρυσίον είνε τό Παντοδύναμον, τό Παντεξούσιον, τό άνώτατον όν τό όποιον σήμερα λατρεύει πός ό κόσμος· ή σοφία του αιώνας

τούτου άνεκάλυψεν άλλον προσρισμόν του άνθρώπου τό θησαυρίζει· άπέναντι του προσρισμού τούτου πός άλλος ύποχωρεί· άπέναντι τούτου ούτε φιλία σήμερα, ούτε ειλικρίνεια, ούτε τιμιότης, ούτε μέριμνα, και φροντίς περι κοινών συμφερόντων. Τό χρυσίον είνε ό μόνος λατρευτής Θεός σήμερα. "Ας στηθή έν αρκετά μεγάλο άγαλμα από χρυσίον έστω και του Έφιάλτου και τότε θέλεις ιδεί μετά πόσης έρμής θά τρέχη ό κόσμος νά ασπάζεται τό άγαλμα εκείνο.

— Άλλ' έγώ θά του δαγκάσω και κόψω τήν γλώσσαν του προδότου.

— Ναί αλλά διά νά τήν φυλάξης εύλαβώς και νά τήν ασπάζεσαι καθ' έκάστην περιπαθώς.

Κύριε Συντάκτα,

Είδα πολλάς φορές νά γράψης έναντίον μερικών καλεσγέρων και τά όνόματα δέν τά γράφεις· τούτο δέν μου ήρесе κύριε· πρέπει νά γράφης και τά όνόματα διότι μέ αυτόν τόν τρόπον μάς έκαμες και έντροπόμεθα και ξεκοκκινιάζομεν όποθεν περάσωμεν· προχθές μ' έβλεπαν κ' έλεγαν μερικοί, "αυτός είνε ό καλόγηρος πού γράφεν ή "Σάλπιγγα"; έγώ ποϋ τήν έντροπήν έσκυφα χαμαί και πέρασα· αλλά πόσας ήμέρας σκυπτός; έκόπη πλέον και τό ζυνήχι μου.

Ό φίλος σου Γ. Ι.

Σ. Σ. Κύριε Γ. Ι. Σ' έπιασεν πολλά ή έννοια βλέπω, και κάτι θά σε πειράζει. Τό σκύφημον δέν θά προέρχεται από τήν "Σάλπιγγα", άλλ' από κάτι βαρύτερον πράγμα, ποϋ θά λρέμμεται φαίνεται 'ς τόν λαιμόν του, και κύταξε νά τό κόψης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ό φίλος μου Κλεόβουλος άνοίγει πάλιν τό καφενεϊόν "ή Κρήνη" μέ νέα όλωσ έπιπλα· ή περιποίησις είνε ωραία, ή ύπηρεσία είνε ταχεία, και ή καθαριότης μεγάλη· εάν αυτά όλα σάς άρέσκουν, τρέξατε και θά δήτε και νά πιστεύσητε· μ' όλον ότι και χωρίς νά δήτε πρέπει νά πιστεύσητε.

Λεμησσω,

Παρετήρησες κύριε Σαλπικτά ότι οί άνθρωποι μεταξύ των όλονέν προσπαθοϋν νά μιμηθώσι τά ζώα τά όποια διχθαίνουσιν άλλα πάνω και άλλα κάτω μέ μεγάλην άδιαφορίαν ως νά μη έβλεπον τά μέν τά δέ;

Σ.Σ. Τής φιλοσοφίας άποτελέσματα φίλε μου, τής όποίας μάλιστα έποχή καταλληλοτάτη είνε αυτός ό Αύγουστος, και τής όποίας συνεμέθεξες βλέπω και σύ μέ τά σωστά σου.

Τό κε· αίνιγμα έλυσαν και οί κ. κ. Αντ. Ε Συμεωνίδης και Ν. Κ. Λανίτου εκ Λεμησσοϋ, Πολύκ. Γαβριηλίδης εκ Μόρφου, και Φίλιππος Παπαδόπουλος εκ Λάρνακος.

Έστάλη ήμιν και ή έξής έμμετρος λύσις:

Ψώρα Ρώπας
Χούμ Ρώπας

Τί άσχημον επώνυμον!
Τής ψώρας είν' άντώνυμον,
Ταυτοφήφιον
Ίσοφήφιον
Όμοούσιον
Περιοούσιον
Τί; θέλεις νά ιδής;
Ίδού για νά πεισθής:

Συγχώνευσον τό «π» και «ς»,
Τρέψε το δηλαδή εις «ψ»
Και πρόσταξε παρακαλώ
Ν' αλλάξουν θέσεις «ψ» και «Ρ»,
Τί βλέπεις, φίλε μου, τώρα;
Δέν είναι αυτή ή ψώρα;
Η δερμοφθόρος
Και κνησμοφόρος;
Η έξώλης
Και προώλης;

Έγώ, φίλε μου, άν τώχα
Τό τοιοϋτον, δίχως άλλο
Θά τό έρριπτα άφείκτως ...
"Η θά τάλλασα μέ άλλο.
Σϋ δέ τρέψε το εις—άδης
Σάν καλός Άσκληπιάδης
Οϋτω δέ άπηλλαγμένος
Ψωραλέου επωνύμου
"Η τή ψώρα συνωνύμου
Κι' έντελώς θεραπευμένος
Δέρματί τε

Όνόματί τε
"Α σμενος θά υπογράφης
Θ. Ρωπάδης
Άσκληπιάδης.

Του λοιποϋ, όποταν γράφης
Τά τούς λυτήρας όνοποιούντα
Κι' άπλετον γέλωτα προξειούντα
Αινίγματά Σου, κι' όταν τοις τάσεσης
Βραβεί' ωραία, ποϋ τούς τρομάσεσης
"Ωστε τήν λύσιν των δέν Σοι δίδουν
Τά δέ βραβεία εις Σε άζίνουν.

Λευκωσία. Βικέντιος Πολλαπλουσ.

Αίνιγμα κοτ'.

Κεφαλήν επόταν έχω δυστυχή μ'
[άποκλειτε
"Ανευ ταύτης 'ς τήν τροφήν σας πάν-
[τοτε μ' αναζητήτε.

Έκ του τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ή ΚΥΠΡΟΣ έν Λευκωσία.